

Základní škola Dobiášova
Liberec

Školní časopis

Dobiášek

Příspěvky v časopise jsou ryze žákovské práce. Mohou se v nich vyskytovat stylistické nedokonalosti, případně jiné chyby, které nebyly zcela vymýceny a opraveny. Žáci jsou na cestě a pracovat tímto způsobem se teprve učí. Buďme proto shovívaví.

Vážení čtenáři,

vracím se z prázdnin o něco déle než vy. Vy už skoro tři měsíce opět vstáváte do školy a určitě máte kupu povinností. Ale i přesto mi dovoluňte, abych se s vámi přivítal v novém školním roce a popřál vám mnoho radosti a úspěchů a abych vás všechny potěšil vašimi zajímavými příspěvky, jejichž množství a pestrost mě velmi potěšily.

Dnes vám (kromě jiného) přináším **soutěž o nejlepší prázdninový zážitek!!!** (Soutěž o nejlepší prázdninovou fotografii jsem bohužel musel zrušit-přišly mi od Vás jenom 3 fotografie).

Dejte hlas tomu příspěvku, který vás nejvíce osloví. Ve hře jsou zajímavé ceny!!! Anketní lístky si vyzvedněte u svých třídních učitelů a opět jim je vyplněné odevzdejte. Vítěz soutěže a jeden vylosovaný hlasující obdrží hezkou odměnu. Uzávěrka hlasování bude 10. prosince 2010, výsledky vyhlásíme do Vánoc!!!

Dále vám dnes nabízím Vaše vyprávění ze spaní ve škole, vtipy a krásné básničky. Chtěl bych Vás také poprosit, abyste do e-mailů, které mi posíláte, uváděli celé svoje jméno a třídu. Podle přezdívky Vás bohužel nepoznám. Děkuji vám za nápadité příspěvky a už teď se moc těším na milé e-maily od vás!

Přeji hezkou zábavu při čtení.

Váš Dobiášek

Soutěžní příspěvek č.1

Můj prázdninový zážitek

O letních prázdninách jsem nevěděla, jak naložit s volným časem, a tak jsem s kamarádkou Deniskou vymyslela, že u ní budu týden spát. První den byl úžasný, koupaly jsme se v bazénu, skákaly jsme na trampolíně, večer si udělaly táborák a do postelí jsme zalehly jak zabitě.

Druhý den ráno u Denisky na stole

ležel papír a tam stálo, že Denisky rodiče odjeli na tři dny na chatu a že se o nás postará Martin (Denisky starší bratr). Po přečtení papíru jsme se na sebe radostně koukly a řekly si, že si to pořádně užijeme, jenže nám nedošlo, že Martin měl stejný nápad. Večer po naprosto vydařeném dni jsme chtěly opět ulehnout do postele, ale najednou se odněkud vynořila hlasitá hudba, vrzla ohromná vstupní vrata, která na dvůr před domem vpustila minimálně 7 aut. Deniska už věděla, že na nás nebude zvědavá nějaká parta, určitě by nám ještě něco provedli a tak popadla ze skříně mini stan a dva spacáky, zamkla svůj pokoj a druhým vchodem jsme se vyplazily ven na nádhernou zahradu. Já jsem našla útulné místo daleko od domu a tam jsme začaly stanovat. Vlezly jsme do stanu a snažily se vymyslet pořádnou odplatu. Slíbily jsme si, že to rodičům neřekneme, a že si to vyřídíme sami. Ráno jsme vstaly brzo a vzaly všechno jídlo, co bylo v domě (moc ho nebylo). Jediné, co bude Martin chtít po tak bouřlivém večírku, bude jídlo. Až Martin pojede na nákup, budeme mít dost času připravit náš plán. Když odjel, tak jsme začaly. Nejdříve jsme v domě udělaly ještě větší nepořádek, než tam byl, aby měl s úklidem velkou práci. Poté jsme na louce nachytaly kobylky a cvrčky a daly mu je do pokoje. Tam jsme mu nepořádek dělat nemusely, tam už byl. Do bazénu jsme naházely to všechno jídlo a barevné limonády, našly jsme také krabičku plnou cigaret, a protože Deniska má ráda žertíky, měla už do nich připravené bombičky. Všechny jsme je tam nainstalovaly a bylo. Jen co Martin přijel s nákupem, zděsil se. Dal nám každé do ruky bagetu a šel uklízet. My jsme si mezi tím zaskákaly na trampolíně a sledovaly ho. Martinovi úklid domu trval přes 7 hodin. Jen co vše uklidil, šel si zakouřit. Sedl si na terase a jen co si dal cigaretu k puse „BUM“ bouchla tak hlasitě, že jsme se lekly i my. Najednou zrudl vzteky a věděl, že nám nemůže nic udělat. Zbytek dne se s námi ne bavil, udělal nám večeri a šel si lehnout. Další den bylo krásně a Martin se chtěl v bazénu vykoupat, ale čekalo ho překvapení. Okamžitě vypustil bazén a začal ho čistit, vypadal tak zničeně.

Jen co bazén dopustil, přijeli Denisky rodiče. Myslím, že než Martin bude pořádat zase nějaký večírek, pořádně si to rozmyslí. Rodiče naštěstí pro něj nic nezjistili.

Od té doby je na nás obě hodnější a myslím, že se pořád bojí, že bychom to řekly.

Už se těším na další prázdniny.

Soutěžní příspěvek č.2

Můj hezký zážitek z prázdnin

O prázdninách jsme vyrazili do Mikulova a prohlédli si tam okolí a památky např.: Svatý Kopeček, Dietrichsteinovu hrobku, Valtický zámek a Věstonickou Venuši.

Krátce jsme se zastavili i v Rakousku a vyfotili jsme se na hraničním kameni.

Poté jsme jeli do Lovětína.

Je to malá vesnice, která leží mezi Jihlavou a Telčí, poblíž je lovecký zámeček Roštejn a nejvyšší hora Českomoravské vrchoviny Javořice.

Tato vesnice je tak malá, že tam nemají ani obchod, pouze jednu starou hospodu, které vládne stará paní Houzarová, ale je otevřená pouze večer a o víkendu.

Aby si lidé mohli něco koupit, tak sem jezdí pojízdná prodejna. Je to vlastně obyčejný autobus, který je předělaný na obchod na kolech.

Tento obchod sem jezdí dvakrát týdně.

Minulý rok jsme tento obchod nenavštívili, protože nám ujel těsně před tím, než jsme přišli.

Až letos se nám konečně podařilo tento zajímavý obchod navštívit a to dokonce dvakrát.

Prodejna jezdí na návěs a předtím houká, některé staré paní tam čekají i hodinu před houkáním pojízdné prodejny. Je to pro ně také dobré, když přijede pozdě, protože si můžou dlouho povídat. Do této prodejny jsme šli na nákup, je to jako Jednota, ale ne takové jako Albert. Věcí tam mají hodně, ale nemůžou tam jít všichni najednou.

Proto tam mají málo košíků, aby tam nebylo moc lidí najednou.

U pokladny, kde jsme vše zaplatily, stál prodavač vzal si od nás vypůjčený košík a křikl: „KÓŠÍK“ a mohl jít další zákazník.

Soutěžící č.3

Houby

Na prázdninách u babičky jsem byla se svým bratrancem Kubou. Jednoho dne jsme si řekli, že půjdeme na Ještěd. Vyjeli jsme na Ještěd lanovkou a šli jsme se podívat na krásný výhled.

Potom jsme pokračovali dál, až jsme došli na Pláně, kde jsme se v restauraci naobědvali.

Po dobrém obědě jsme se vydali na další cestu. Najednou babička povídá: „jdeme se podívat do lesa, jestli nerostou houby“. Jen jsme nakoukli do lesa, měli jsme za chvíli houbami naplněné batohy i tašky. Houby byly tak těžké, že jsme je už nemohli vůbec unést. Proto jsme zavolali tátovi, aby pro nás přijel na Rašovku. Houby, které jsme našli, jsme jedli celý týden. Mamka už nevěděla, co má z hub kuchtit. Hub bylo tolik, že nám lezly ušima.

Soutěžící č.4

Závody

Šli jsme na stadion, abychom se podívali na mého bratra. Měl závody. Měla tam dorazit i babička, ale nedorazila.

Hledali jsme mého bratra. V tu chvíli měl běžet 110m překážek. Ale nenašli jsme ho. Viděli jsme jenom nějakého borce, který se neustále předváděl a dělal všelijaké kousky a pózy. Až na konci při vyhlášení jsme zjistili, že ten borec, co se předváděl, byl můj bratr. Vyhrál s velkým náskokem první místo. Měli jsme velikou radost. Byl jsem na něj pyšný.

Soutěžící č.5

Když skončila škola, začali jsme balit kufry do Ruska. Pak jsme měli sbaleno, pak zbývalo ještě 2 dny před odjezdem. Když byl pátek večer, vzali jsme kufry a jeli do Prahy. Přijeli jsme do Prahy a šli na nádraží. Pak objevili nástup na vlak. Nastoupili jsme a pak jsme se rozloučili s tátou a vlak odjel. Bylo pozdě, tak jsme lehli spát. Jeli jsme 1 den a 2 noci. Na 2. den ráno jsme přijeli. Strejda a teta nás vyzvedli autem na nádraží. Pak jsme čekali na autobus. Autobus přijel, nastoupili jsme. Strejda jel s námi a teta šla do práce. Když jsme přijeli k babičce, tak jsme si začali vybalovat. Když jsme si rozbalili kufry, tak přišla teta a strejda a bratranec a sestřenice. Celý léto v Rusku bylo až 40 stupňů, takže jsme často jezdili na chatu a tam byl velký rybník, takže jsme pořád plavali s bratrance a sestřenicí. Pak končilo léto tak jsme si začali balit. Pak jsme jeli do Česka a v Praze na nádraží nás táta vyzvednul a jeli jsme do Liberce.

Soutěžící č.6

Návštěva v zoo

Zoo mě už v začátku návštěvy hrozně zklamalo. Nevím, jestli je to i pochmurným počasím nebo tím, že je ochuzeno o spoustu zvířat, která chybí. Ale větší zábavu jsem si ani nemohla představit, ba ani tušit. Když jsme byli u opic – šimpanzů. Za sklem na mě zírala spolu s ostatními jedna opička. Byla chytrá a jiná už od prvního pohledu. Bylo vidět, že na ní něco je zvláštního. Začala se opičit. No jak jinak, je to přeci opice. Otřela jsem si pod okem prstem tvář. Ona také. Podrbala jsem se tedy za uchem, ona také, pohladila jsem si břicho, ona také. Strčila jsem si prst do nosní dírky, ona také. Mohli bychom tu pokračovat a strkat prsty všude po celém těle. Ale jak by to asi dopadlo...?

Soutěžící č.7

Mazlíček

Na jaře s námi šli rodiče pořídit morčátko. Nakoupili jsme vybavení a začali jsme se rozhlížet po morčeti. Když jsme byli v Glóbusu ve zverimexu, tak jsme uviděli jedno jediné maličké morčátko mezi trochou králíků a hnedle se nám zalíbilo. Měla se jmenovat Kulišek, ale ve zverimexu nám řekli, že to nejspíš bude holka, a tak se jmenuje Kuliška. Ještě jsme chtěli koupit cestovní přepravku, ale nepořídili jsme ji, tak nám místo přepravky dali papírovou krabici. Když jsme ji vezli autem, tak bylo slyšet, jak v zatáčkách v krabici zoufale dráčky brzdí. Když jsme ji přivezli domů, tak jsme jí v jídelně připravili bydlení a chvíli jsme si ji pochovali a pak jsme ji dali do klece, kterou, když jsme doma, necháváme otevřenou. Když začala kvíkat, tak bylo slyšet jenom tichounké kvík kvík, ale když teď kvíká, tak už je to někdy pořádně hlasité.

Mysleli jsme si, že morčata jsou býložravci, ale Kuliška byla dokonce lidožrout. Zkoušela totiž hryzat cokoli kolem sebe, i naše prsty. Trvalo týden, než jsme ji odnaučili kousat prsty, teď už jenom líže. Ze začátku byla chudinka dlouho ustrašená a když jsme se k ní přiblížili nebo prošli kolem, tak hned prchala. Ale postupně začala dělat pokroky a zvykla si na nás.

V Česku jsou kulaté krokety, jako když byla Kuliška malá, tak to byla maličká chlupatá kulička, ale v Maďarsku jsou válcové krokety, jako byla velká válcovitá Kuliška, když jsme přijeli z letní dovolené z Maďarska.

Teď hryže všechno dřevěné, tak si myslíme, že je to kříženec bobra a geparda, jelikož je strašně rychlá. A bojíme se, aby nebyla kříženec hnědého a ledního medvěda, jelikož známe vtip, jak přijde pán do zverimexu a říká: "Chci okamžitě mluvit s tím chlapem, co mi před rokem prodal malé bílé morčátko!!!!", a vede za sebou vzrostlého ledního medvěda.

Je to taková naše malá vybíravá potvůrka, která se často už ani nenamáhá kvíkat, když pro ni chystáme jídlo. Když jí přineseme trávu, někdy kvíkne jako pověstná panenka z pejska a kočičky, která tenoulinec plakala. Někdy nekvíkne vůbec, ale někdy řve, jako když ji na nože berou. Tak se vždycky, když neseme trávu, sázíme, jestli bude dneska vůbec kvíkat. Ale nedávno jsme si v jídelně s maminkou a sestřičkou zpívaly písničku kvi kvi kvi kvi kví, najednou se z klece ozvalo skoro ohlušující KVÍK, KVÍK, KVÍK !

Máme rádi přírodu a morče je z přírody. A chtěli jsme mít někoho chlupatého, koho můžeme milovat a o koho se můžeme starat.

Soutěžící č.8

Berounka

Jeli jsme z Příbrami vlakem, až jsme dorazili na konečnou. Tam jsme vystoupili z vlaku a taťka si ze mě dělal srandu, že neví kudy k Berounce do kempu. Ale pak řekl, že to ví a tak jsme šli. Cestou jsme se zastavili v jednom kempu a dali si zmrzlinu. Pak jsme šli dál, taťka pořád říkal, že tam za chvíli budeme, ale pořád nic a nic. Šli jsme lesem, který byl nad řekou. Potom asi tak po jedné a půl hodině jsem uviděla ten kemp, ve kterém jsme si dali zmrzlinu. Ptala jsem se taťky, jestli jsme nezabloudili, ale taťka řekl, že ne. Protože v tom kempu mel už dávno taťka naplánované ubytování, ptala jsem se, proč jsme šli takovou obchůzkou. Taťka řekl, že kdybychom se ubytovali předtím, tak bych už na procházku nešla.

Soutěžící č.9

Letos v létě jsem byl na táboře v Českém Štemberku. Jeden den jsme jeli řeku Sázavu na raftech. Hodně lidí spadlo do vody, ale velice nás překvapilo, když spadl i zkušený pořadatel tábora Řízek. Přezdívku „Řízek“ dostal, protože když jsme měli řízky, tak dojedl všechny řízky, co děti nesnědly. Vůbec se nedivil, protože ty řízky byly moc, moc dobré. Vlastně bylo to takhle: Vyjeli jsme a Řízek byl kormidelník. Asi v polovině cesty se Řízek postavil a všichni jsme začali pádlovat, co to šlo. Řízek zaječel ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ a letěl po hlavě do vody. Moc dlouho jsme se nesmáli, protože převrhl raft a my všichni jsme skončili mokří a zmáčení.

Soutěžící č.10

Týden pohybu hrou-kánoe

Šli jsme jezdit na libereckou přehradu. Vybral jsem si kámoše, se kterým jsem se znal. Jmenuje se Matěj. Oblékli jsme si vestu a vybrali si kánoi. Ta byla pěkně oranžová. Vypluli jsme a vůbec nám to nešlo, trvalo chvíli, než jsme na to přišli. Pak jsme se přestali točit do kola. Matěj to pak vzdal, tak jsem musel pádlovat sám-docela námaha. On si začal hrát na to, že jsme válečná loď, tak jsem přitvrdil a začal do všech bourat. Matěj začal pádlem stříkat po ostatních. Stoupl si a vyklonil se více doleva, jenže v ten moment jsme narazili do jiné lidičky. Křičím: „BACHA!“ To už Matěj spadl do vody-jenže já to nezaznamenal. Kánoi se kolíbá a já se držím zuby-nehty. Ptám se: „Jseš tu?“ a pak se otočím a vidím ho, jak se třepe zimou ve vodě. Ani jsem se nestačil zeptat a po chvíli hups a jsem tam taky. Někdo mě stáhnul za ruku. Ptám se ho: „Viděl jsi mě??“. On na to: „Viděl no - hi hi hi“ a začal se smát. A já: „No to jsi byl ty jo? Jen počkej na břehu!“. Pak jsme dotáhli kánoi na břeh. „Bbrrr, musel jsem v ty vodě bejt taky?“. Hned řekl: „Jo, jinak by to nebylo ono.“ Tak jsme se na sluníčku vysušili, ale pořád jsem měl mokré kraťasy. V půl dvanácté jsme šli na oběd.

Soutěžící č.11

Tenisový turnaj „MAGNA“

Po dvou letech nás navštívila teta Jana a strejda Ivan, kteří žijí v Americe. Oba se divili, jak jsem já a můj bratr Matěj za ty dva roky vyrostli. Byli jsme všichni rádi, že jsme se zase sešli.

Já a Ivan jsme si často kopali s míčem a chodili hrát tenis. Děda se na nás vždy koukal a jednou nám řekl: „Jde vám to dobře. Nechcete se přihlásit do tenisového turnaje MAGNA? Chybí nám ještě jedna dvojice.“ A my jsme souhlasili. Mysleli jsme si, že budeme první z naší skupiny a budeme bojovat ve finále o první místo. Ivan mi objasnil naši taktiku. Nakreslil na papír tenisový kurt, udělal tečku a řekl: „Tady na té tečce budu stát já a ty budeš dobíhat všechno, co nepůjde na mě, ano?!“

Turnaj je zahájen. Z naší skupiny jsme nakonec byli první, ale bohužel odzadu. Hrajeme o sedmé místo. „No to snad není možné, Ivane, zas jsme poslední, to nám to dneska ale šlo, co?!“, řekla jsem po posledním zápase. Je tady vyhlášení vítězů. „To snad ne! Jsem nejlepší hráčkou tohoto turnaje“, volám nadšeně. Pro Ivana to takové potěšení nebylo. Pokud jsme skončili poslední a zároveň já jsem byla nejlepší hráčkou turnaje, co si mohl myslet o své hře?!

Soutěžící č.12

Výlet do Drhlen

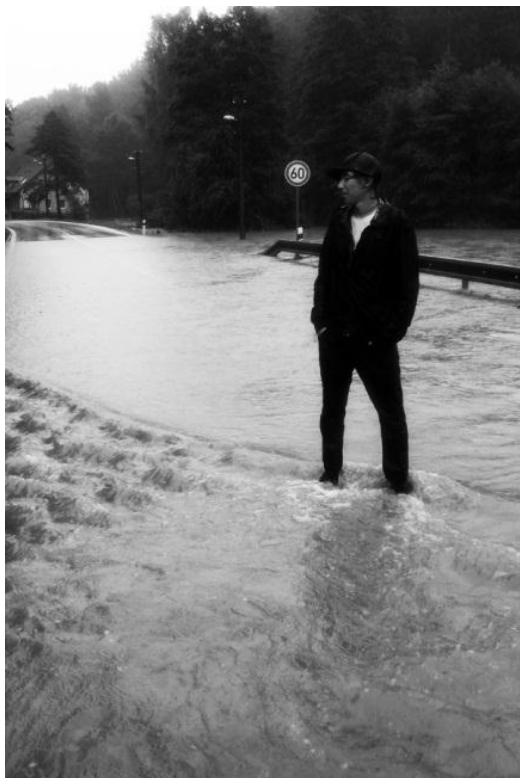
Na začátku prázdnin jsme byli v Drhlenách. Je to vesnice nedaleko Mnichova Hradiště asi 50km od Liberce. Ubytovali jsme se. A hned jsme šli pro dřevo, abychom si mohli udělat oheň. Když jsme se vrátili, tak jsme si udělali oheň a opékali buřty. Po opékání buřtů jsme šli spát. Ráno v sobotu jsme se vzbudili, nasnídali, zabalili a na kolech jsme jeli na hrad Kost. Společně s námi jeli také kamarádi a rodiče. Cesta nám trvala asi hodinu. Po příjezdu na hrad jsme společně šli na prohlídku hradu. Paní průvodkyně nám řekla vše o historii hradu.

Po prohlídce hradu jsme šli vyzkoušet střelbu z luku. Do terče se někdo trefil a někdo ne. Potom jsme se šli občerstvit do hradní restaurace. Po obědě jsme nasedli na kola a vracely se do tábora. Když jsme se vrátili z výletu, tak jsme si zahráli přehazovanou. Večer jsme zase měli oheň, opékali buřty a zpívali. Potom jsme šli spát. Ráno v neděli jsme se nasnídali a projížděli se na kánoích, potom jsme šli do lesa na houby. Odpoledne jsme odjeli domů. Moc se nám na výletě líbilo a určitě se zase brzy vrátíme.

Soutěžící č.13

Hausbót

Tento příběh se odehrává v okolí Slapské přehradě v době srpnových záplav. V 10:00 jsme u hausbótu a jdeme si vyzvednout klíče. Pan majitel právě vylézá z vody, která má asi 10 stupňů a říká, že právě opravil pravý plovák, údajně do něj prý natékala voda. Dal nám klíče a odjíždí. Jdeme se zabydlet. Je 16:00 a mírně mrholí. Slyšíme první zprávy o povodních. Druhý den jdeme okouknout okolí. Vypadá to, že jsme na okraji vesnice. Po půl hodině utíkáme domů, strašně prší. Když jsme doběhli k hausbótu, byli jsme mokří až na kost. Dáme si oběd a dozvídáme se, že v Libereckém kraji jsou ohromné povodně. Abychom nebyli pořád na pokoji, jedeme do hornického muzea v Příbrami. Je to tam krásné a pan průvodce nám ukazuje zatopenou štolu. Dovnitř štolu jedeme hornickým vláčkem. Třetí den se probudím tím, že mi neustále padá peřina z palandy. Když si ji slezu

sebrat, zjistím, že je hausbót celý nakloněný. Přes noc do "opraveného" plováku natekla voda a hausbót se potápí. Náklon je už tak velký, že ze skříní vypadalo nádobí. Rychle balíme a na pana majitele čekáme v autě, protože hladina stoupá a za chvíli bychom se už z hausbótu po lávce suchou nohou nedostali. Za vydatného deště, který nás provází celou cestu, přijíždíme domů. Tak i nás, ač jsme nebyli zrovna v Liberci, zastihli "povodně".

Soutěžící č.14

Fotbalové soustředění.

Byl jsem v Řecku na soustředění a byli jsme na pokoji čtyři. Byli tam jen tři postele, takže jsme je přisunuly k sobě. První noc jsem spal uprostřed postele já. V noci jsem se propadl. A ráno se Martin ptá „Kde jsi, Martine?“ A já říkám „Tady!“ Druhou noc jsem nechtěl spát v díře, tak jsme Kubu poslali spát k našim nohám. Kuba si začal pod peřinou zpívat: „Sluníčko mé proč se schováváš?“. Já a Martinem jsme se začali bláznivě smát. Čtyřikrát za noc jsme ho skopali z postele. Ráno byl samá modřina.

Soutěžící č.15

O prázdninách jsem byl s rodiči, bratrem, tetou a strejdou na kolech na Lipně. Když jsme vyrazili na výlet, měli jsme všichni kola v pořádku. Rozjeli jsme se a najednou bum, prásk- strejdovi praskla duše u kola. První zdržení. Byl pohotový, měl duši náhradní. Po pár kilometrech koukám, co to leží na cestě přede mnou. Bráchovi upadl blatník. Druhé zdržení. Měli jsme klíč a vše dali do pořádku. Do třetice se strejdovi ulomila přehazovačka u kola. Už jsme se všichni blížili k penzionu, tak strejda musel dojít pěšky. Všichni jsme byli rádi, že už máme výlet za sebou.

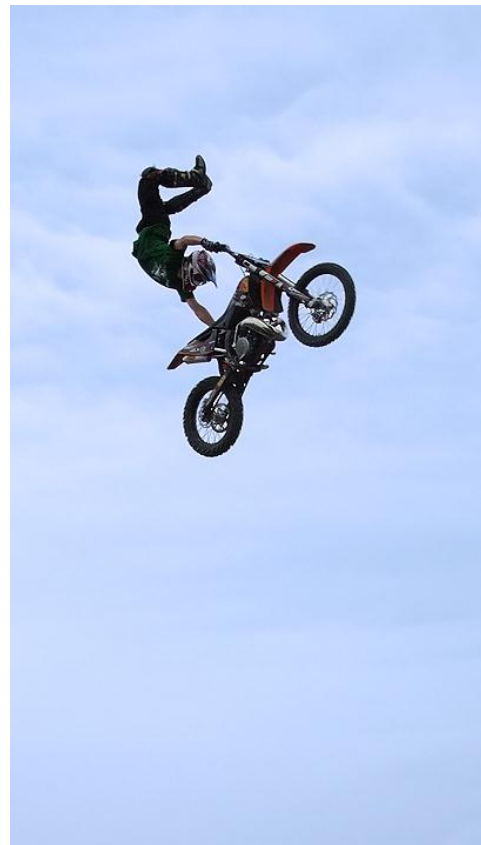
Soutěžící č.16

Divoká motorka

Jsou to dva roky, co jsem dostal k narozeninám od taťky motorku. Vždycky, když za ním s bráchou přijedeme, tak na ní jezdíme. Já víc, protože brácha už si párkrát natloukl kokos, tak má strach.

Až letos o prázdninách, asi ho zlávalo pěkné červenkové počasí, nasadil si helmu a směle vyskočil na motorku. Ze začátku bylo všechno v pohodě, jel opatrně, pomaloučku a šlo mu to, ale pak mu otrnulo a začal riskovat. Přitáhl plyn a hrnul se do kopce, kde to byl samý hrbol a díra. Všechen strach z motorky byl ten tam. Na samém vrcholku kopce se na sedadle svezl dozadu, přitom ještě přidal plyn a šup motorka se vyhoupla na zadní kolo a brácha si kecl na zem. Seděl tam jak na hrnci. Všichni jsme se mu začali smát a ani nás nenapadlo, že by se mu mohlo něco stát. No, nestalo se mu nic, utrpěla jen jeho hrdost.

Sebral se ze země, zvedl motorku a práskl s ní o zem. Hned na to letěla do strouhy helma a brácha odkráčel se vztyčenou hlavou.

Od téhle příhody si na motorku nesedl, asi opět čeká na pěkné červenkové počasí.

Milostné básně žáků 8.třídy

Polštář mi stačí

Seš můj pásek na mém mozku,
seš můj pás cudnosti.
Nejradši bych si dala facku,
jak moc tě miluji.

Přestaň se skrývat,
ty víš, že si tě stejně najdu.
Nechtěj naše city míchat,
já vím, že jsou rozdílné.

Jedině, co mi teď zbývá,
je dát sbohem Tobě.
Vzpomínek mám ale hodně.
Já vystačím si s polštářem.

Nevím, co se se mnou děje,
je mi zima, když slunce hřeje.
Srdce mi bije na poplach,
a když ji vidím, jsem z ní paf.
Láska je mocná čarodějka
a prý i hory přenáší.
A když už tě přepadne Eros,
nezapomeň na primeros.

Já chtěla bych vedle tebe ležet
a koukat na hvězdy, na to v trávě.
Já chtěla bych tě držet za ruku,
obejmout a už nepustit.

Miluju zář v tvých očích,
tvůj smích, když se směješ mému vtipu.
Sním o tobě po nocích
a slyším tě i ve znatelném tichu.

Chci, aby mě Tvé sametové vlasy
hladily po tvářích,
aby tvé prsty utíraly mé slzy.
I když vím, že nejsi k mání,
chci přiblížit tvé rty k mém.

Básničky šestáků o naší zemi

Liberec

Sluníčko svítí,
když koukám z Ještědu.
A kam?
Přeci dopředu.

Je tu krásně
v lesích, polích i ve městě
jsem šťastná johoho,
když se jdu podívat do zoo.

I v botanické zahradě
jsou rybky a mořský svět
palmy keře
no radost pohledět.

Už víte, kde to je?
To povím vám nakonec.
Mé rodné město je?
No přece Liberec.

Katka Koutecká, VI.B

Pochod Praha- Prčice

Pochod Praha- Prčice
je oblíbený velice.
Na pochod se všichni těší,
ať je horko, nebo prší.
Je to dálka veliká,
lidí hodně naláká.
Pochodují mladí, staří,
s elánem se jim to daří.
Lesy, louky, pastviny,
to jsou naše krajiny.
Krásná je ta naše zem,
kudy borce povedem.
A když dojdou do cíle,
mají nové přátele.

Veronika Krejčová, VI.B

Jablonec nad Nisou

Jablonec je velké město,
na Liberec nemá přesto.
Radnice, náměstí, obchody s trhem,
v létě zalité sluncem, v zimě sněhem.

Do kopce se tramvaj vleče,
řeka Nisa tudy teče.
Je tu také přehrada,
v létě je to paráda.

Jablonecká bižuterka
není žádná amatérka.
Zná ji celý svět,
přijedte se podívat, teď hned.

Míša Zelinková, VI.B

Liberec

V liberecké kotlině, nachází se město,
lidé jsou zde veselí, i když jim tu prší často.
Když se někam vydáte, jistě mnoho kopců
zdoláte.

Z letadla je pohled jak na zelený koberec,
tak vypadá ptačíma očima Liberec.

Ale co vám budu povídat,
sedněte na vlak a jedte se tam podívat.

Karolína Bočková, VI.B

Nemáme moře, to zamrzí,
alespoň nám tsunami nehrozí,
nezuří tajfuny, tornáda,
žít tady je prostě paráda.

Martin Jadrný, VI.B

První den v VI.B

Ráno 1. září jsem z postele vykročila pravou nohou a nasnídala se. Vyčistila jsem si zuby, učesala se a hezky se oblékla. Měla jsem na sobě nové džíny a černé tričko. Tatka mě odvezl do školy, kde jsem zase po dvou měsících viděla kamarádky.

Zazvonilo a do třídy přišel pan učitel Martin Šír. Měla jsem z pana učitele dobrý pocit, byl příjemný a vtipný. Byli jsme tam jenom na jednu hodinu, ale dozvěděli jsme se toho hodně o druhém stupni. Šli jsme k novým skříňkám a zkusili se je otevřít a zavřít. Potom jsme šli domů připravit se na další školní den.

Lucka Čejchanová

Když jsem vykročila 1. září z domu, byla jsem nervózní, jak bude probíhat první školní den na druhém stupni. S holkama jsme se sešly na stejném místě, jak jsme zvyklé a po vstupu do školy jsme byly překvapeny novými skříňkami. Poté jsme hledaly třídu, kterou jsme našly ve třetím patře a každá z nás si našla své místo. Velkým překvapením bylo, když místo učitelky vstoupil třídní učitel, který nás informoval, co se bude celý školní rok dít. Hodina utekla jako voda. Teď už se škola rozběhla a já se těším na další prázdniny.

Líba Hujerová

Můj nejlepší den

Můj nejlepší den začal 28. října. Jeli jsme s tátou na letiště do Příbrami. Musel jsem vstávat v 6 hodin ráno. Jeli jsme asi hodinu. Když jsme přijeli, šli jsme se podívat na nejnovější Cesnu. Asi v jednu hodinu jsme vylétli. Letěli jsme nad Libercem. Pak jsme přistáli na libereckém letišti. Mamka si mě vyzvedla a jeli jsme domů. Byl to krásný zážitek.

Patrik Preisler, VI.B

